

Συγκλονιστικός διάλογος άθεου επιστήμονα με ιερέα

/ 0

Ένας Ιερέας καθόταν στο

κελί του και ξεχώριζε την αλληλογραφία του.

Ξαφνικά χωρίς την συνηθισμένη προσευχή μπήκε η νεοκώρος και ψιθύρισε πολύ έντονα σαν να έλεγε κάποιο μυστικό νέο το οποίο δεν θα' πρεπε να ακούσει κανείς : «Κάποιος άγνωστος φαίνεται από τους άρχοντες θέλει να σας μιλήσει. Δεν τον έχω ξαναδεί ούτε σε σας, ούτε στο ναό. Μάλλον είναι περαστικός». «Άφησέ τον να μπει», είπε ο ιερέας.

Μέσα στο κελί μπήκε ένας ψηλός άνδρας με ίσια κορμοστασιά που θύμιζε πρώην στρατιωτικό. Ήταν άψογα αλλά σεμνά ντυμένος. Φαινόταν σαν να ήταν σιδερωμένος μαζί με το κοστούμι του πριν βγει απο το σπίτι. Ο ξένος κοίταξε ερευνητικά το δωμάτιο σαν να ήθελε να καταλάβει από την επίπλωση το πνεύμα και τον χαρακτήρα του κατόχου. Μετά χαιρέτησε, έβγαλε το καπέλο του και σταμάτησε στην πόρτα εν αναμονή για την πρόσκληση απο τον ιερέα να καθίσει.

Μπορούσε κανείς να διακρίνει την αριστοκρατική παιδεία μέσα στον ξένο. Παιδεία που δημιουργείται και καλλιεργείται απο γεννεά σε γεννεά και κληρονομείται σαν το οικόσημο. Πάρα τα χρόνια του θα μπορούσε να πει κανείς ότι ήταν όμορφος αλλά ήταν η κρύα ομορφιά του αγάλματος, ανυπάκοη στον χρόνο και στην ζεστασιά του ήλιου.

Ο ιερέας του υπέδειξε την παλιά ξεθωριασμένη πολυθρόνα προορισμένη για τους επισκέπτες και είπε : «Παρακαλώ, καθίστε. Πώς μπορώ να σας εξυπερετήσω;»

Ο επισκέπτης κάθισε ακουμπώντας ελαφρά τα χέρια του στην πολυθρόνα. Δεν άρχισε να μιλάει αμέσως και έτσι ο ιερέας πρόλαβε να τον εξετάσει με το βλέμμα . Αισθανόταν ότι αυτός ο άνθρωπος γνωρίζει την αξία του και είναι συνηθισμένος να εξουσιάζει τους ανθρώπους με «σιδερένιο χέρι μέσα στο βελούδινο γάντι». Οι τρόποι του ήταν κομψά και συγκρατημένα και το πρόσωπο ξεχώριζε απο έμφυτη

ευγένια. [\(περισσότερα...\)](#)